

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ο τόπος αξίζει κάτι καλύτερο

Ενας άορατος «μαγνήτης» τραβάει προς τα κάτω τη χώρα. Είχαμε μια κυβέρνηση που απεδείχθη αδύναμη και ανεπαρκής για τις περιστάσεις. Αποκτήσαμε μια αξιωματική αντιπολίτευση που είναι εγκλωβισμένη σε μικρές προσωπικές αντιπαραθέσεις και ένα ατέλειωτο παρασκήνιο. Η φωτογραφία από τη χθεσινή σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών μιλάει ίσως από μόνη της και ο ιστορικός του μέλλοντος δεν θα δυσκολευθεί να

βγάλει τα συμπεράσματά του... Πώς θα ξεφύγουμε από αυτό τον φαύλο κύκλο; Πού θα βρεθεί η ηγεσία η οποία θα οδηγήσει τον τόπο στην πραγματική έξοδο από την κρίση και θα εκπροσωπήσει επάξια την Ελλάδα στο μεγάλο τραπέζι της γεωπολιτικής διαπραγμάτευσης που βρίσκεται σε εξέλιξη; Τέτοια ηγεσία δεν φαίνεται πουθενά στον ορίζοντα αυτή την ώρα, ίσως γιατί αυτό που ζούμε είναι το προϊόν μιας συσσωρευμένης

συστημικής αποτυχίας δεκαετιών. Ορισμένοι θεωρούν ότι το καλύτερο σενάριο, προς το παρόν, είναι να παραμείνει η χώρα όρθια κάνοντας πολύ δειλά βήματα προς τα εμπρός, να είναι ασφαλής και ανεπηρέαστη από τα τρομακτικά που συμβαίνουν γύρω της. Μπορεί να έχουν δίκιο, αρκεί να μη μοιάζει με ασθενή σε καταστολή που εναποθέτει τις ελπίδες ανάκαμψης σε ένα θαύμα. Αυτός ο τόπος αξίζει κάτι καλύτερο.

Η ΑΥΓΗ

Γλυκιές αμαρτίες

Τις τελευταίες ημέρες το παλιό πολιτικό σύστημα και τα παπαγαλάκια του, δηλαδή η Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ και οι δημοσιογραφικές τους ντουντούκες, ανέπτυξαν μια μεγάλη εκστρατεία δυσφήμισης της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών, που βρίσκεται στο τελικό στάδιο, υποστηρίζοντας απίθανα πράγματα χωρίς καμιά συστολή. Σε αδρές γραμμές υποστηρίζουν δύο πράγματα: α) Το Δημόσιο ζημιώθηκε δεκάδες δις. ευρώ. β) Το τραπεζικό σύστημα αφελληνίστηκε. Ο συνδυασμός των δύο αποτελεσμάτων της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝ.ΕΛΛ. συνιστά, κατ' αυτούς, ένα μικρό ή μεγάλο σκάνδαλο.

Πριν, όμως, εστιάσουμε στο πραγματικό σκάνδαλο των τραπεζών θα πρέπει να κάνουμε μια εισαγωγική παρατήρηση.

Αν οι δύο ισχυρισμοί της εκστρατείας δυσφήμισης της ανακεφαλαιοποίησης ήταν αληθής, γιατί δεν υπάρχουν αντιδράσεις από τους ενδιαφερόμενους; Την Τράπεζα της Ελλάδος, τους Έλληνες τραπεζίτες και γενικότερα τους Έλληνες επιχειρηματίες που κάνουν τα λεφτά τους; Γιατί οι αντιδράσεις προέρχονται από τα κόμματα που διαχειρίστηκαν τα τραπεζικά κεφάλαια και όσους «πνίγηκαν» στα θαλασσοδάνεια; Να είναι τυχαίο ότι οι αντιδράσεις προέρχονται απ' όσους είχαν το δάχτυλο στο μέλι, το δίπολο της αμαρτίας, που τώρα κινδυνεύουν να χάσουν και τη γλύκα και την αθωότητα;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Μια συγγνώμη, ρε παιδιά!

Πολλές απαιτήσεις για συγγνώμη κυκλοφορούν εσχάτως στην πιάτσα. Πρωταγωνιστούν στελέχη της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, τα οποία ζητούν από τον Τσίπρα να δηλώσει μετανιωμένος και συντετριμμένος για όσα τους έσουρνε όταν αυτοί ήταν στην κυβέρνηση και αυτός στην αντιπολίτευση. Αν το κάνει, λένε, θα ανταποκριθούν στο κάλεσμα του για συνεννόηση στο θέμα του ασφαλιστικού.

Φυσικά ψεύδονται ασυστόλως, γιατί το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να επιστρέψουν στα πράγματα είτε με το σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης είτε με τη δημιουργία κυβέρνησης

τεχνοκρατών. Αν συμβεί αυτό, θα ξεχάσουν τα πάντα. Επί της ουσίας τώρα.

Απαιτούν συγγνώμη τα κόμματα που κυβέρνησαν επί σαράντα χρόνια και είναι υπεύθυνα για το βάθος και την έκταση της κρίσης που ταλαιπωρεί τη χώρα από το 2010.

Απαιτούν συγγνώμη τα κόμματα που ξέχασαν τις προεκλογικές δεσμεύσεις τους αμέσως μόλις ανέλαβαν τη διακυβέρνηση, ακύρωσαν χωρίς τύψεις και ενοχές πλευρές της φυσιογνωμίας τους, οργάνωσαν το θηριώδες πελατειακό κράτος, κολύμπησαν με άνεση στη διαφθορά και έστησαν το κύκλωμα της διαπλοκής.

Και σε ό,τι αφορά την ταμπακέρα. Για τις ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών, έως την τελευταία, είχαν διατεθεί με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, από το 2008 περί τα 240 δις. ευρώ, σε δάνεια εγγυήσεις, ομόλογα κ.λπ. Μόνο το 2012-2013 διατέθηκαν από το ΤΧΣ, το Ελληνικό Δημόσιο υποτίθεται, 40 δις. ευρώ, τα οποία φούσκωσαν το χρέος και χρεώθηκε ο ελληνικός λαός.

Ποια ήταν η περιουσία - συμμετοχή του Δημοσίου στις τράπεζες, την οποία εγκατέλειψε η σημερινή κυβέρνηση; Ουσιαστικά καμιά: μηδέν. Το Δημόσιο μέσω του ΤΧΣ κατείχε θεωρητικώς το 55%-60% των μετοχών στις τέσσερις συστημικές τράπεζες, αλλά αυτό δεν είχε κανένα αντίκρισμα. Οι μετοχές δεν ήταν οι «κοινές», αλλά οι περίφημες «προνομιούχες», που το μόνο προνόμιο που εξασφάλιζαν στο Δημόσιο ήταν έναν εκπρόσωπο στις τράπεζες χωρίς κανένα δικαίωμα: χωρίς ψήφο στη συνέλευση των μετόχων, χωρίς δικαιώματα διοίκησης, χωρίς βέτο σε επιμέρους πολιτικές κ.λπ.

Τι συμβαίνει μετά την τελευταία ανακεφαλαιοποίηση; Το Δημόσιο θα έχει πλήρη δικαιώματα βασικού μετόχου, ουσιαστικά του βασικότερου, στις τρεις από τις τέσσερις τράπεζες: Εθνική, Πειραιώς και Alpha με ποσοστά από 11% έως 30%. Και το τίμημα για τα εν λόγω ποσοστά θα περιοριστεί στα 5,5 - 6 δις., από τα 25 που προέβλεπαν οι καταστροφολόγοι.

Ποιο, επομένως είναι το σκάνδαλο;

ΤΟ ΒΗΜΑ Χόνδρος Δημήτρης

Μόνος με το Μνημόνιο

Μετά την εκλογική του νίκη, τον Σεπτέμβριο, ο Πρωθυπουργός είχε την ευκαιρία να κάνει πράξη αυτό που ζητά σήμερα. Την συναίνεση. Θα μπορούσε να επιλέξει να ηγηθεί μιας άλλης κυβέρνησης αναζητώντας συμμάχους στα κόμματα του κεντροαριστερού χώρου. Δεν το έκανε, δεν το επιχείρησε καν. Η επανάληψη του έργου της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ήταν από την αρχή φανερό ότι δεν μπορούσε να κόβει εισιτήρια για μια τετραετία. Η νέα συγκυβέρνηση είχε μικρότερη κοινοβουλευτική ισχύ και πολύ μεγαλύτερα ζητήματα να αντιμετωπίσει. Η καθολική διαπίστωση ότι «ο κ. Τσίπρας δεν έχει αντίπαλο, άρα..», έχει σχετική ισχύ στις μέρες μας. Διότι βασικός αντίπαλος των προηγούμενων κυβερνήσεων, δεν ήταν η αντιπολίτευση, αλλά το μνημόνιο. Τα μέτρα και τα αποτελέσματά τους. Η δυσaréσκεια και η αντίδραση που προκάλεσαν στην κοινωνία.

Με αυτόν τον αντίπαλο βρίσκεται αντιμέτωπη η κυβέρνηση. Η βιαστική κατάθεση στεφάνου από τον Πρωθυπουργό στο Πολυτεχνείο, δείχνει ότι στο Μέγαρο Μαξίμου έχουν επίγνωση της αλλαγής του κλίματος στην κοινωνία. Ο Νοέμβριος δεν έχει καμία σχέση με τον Σεπτέμβριο. Η κυβέρνηση καλείται μέσα σε ένα ήδη βαρύ κλίμα να εφαρμόσει μέτρα που έρχονται να καταρρίψουν ένα ακόμα μύθο στον οποίο στηρίχθηκε η πολιτική υπεροχή της: της σκληρής και περήφανης διαπραγμάτευσης. Ο λογαριασμός και ειδικά αυτός του ασφαλιστικού, αποτέλεσμα της σκληρής διαπραγμάτευσης είναι. Και είναι ασήκωτος.

Η λύση που επιλέχθηκε στη λογική «να ξεπεράσουμε και αυτό τον κάβο και βλέπουμε» είναι δοκιμασμένη. Είναι η μέθοδος με την οποία πέρασε από τη Βουλή, το τρίτο μνημόνιο, παρά την διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ. Ονομάζεται η ψήφος των άλλων. Το καλοκαίρι ζητήθηκε στο πλαίσιο της διασφάλισης της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας. Τώρα ζητείται στο πλαίσιο της συναίνεσης.

Η χώρα χρειάζεται εθνική συνεννόηση. Αλλά η πρόσκληση για συναίνεση στο ασφαλιστικό δεν έχει νόημα αν ο κ. Τσίπρας, στη συνέχεια, έχει σκοπό να «μείνει σπíti μόνος με τον Καμμένο». Ούτε έχει νόημα αν την ημέρα που τα κόμματα προσφέρουν συναίνεση είναι «εθνικά υπεύθυνα» και την επομένη «εκπροσωπούν τα συμφέροντα της διαφθοράς και της διαπλοκής.»

Είναι φανερό ότι ο κ. Τσίπρας θα πρέπει να συνοδεύσει την πρόσκληση του συναίνεση και με άλλες πρωτοβουλίες. Μένει να δούμε αν υπάρξουν ή αν ο Πρωθυπουργός βρεθεί μόνος αντιμέτωπος με το Μνημόνιο του.

Ο Αλέξης Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ χρωστάνε βεβαίως μια συγγνώμη. Όχι όμως στους πολιτικούς αντιπάλους τους, αλλά στους ψηφοφόρους του κόμματος και στον ελληνικό λαό, επειδή καλλιέργησαν αυταπάτες ότι υπάρχουν εύκολες και ανέξοδες λύσεις, επειδή παραβίασαν τις κόκκινες γραμμές που είχαν θέσει και πορεύτηκαν έχοντας άγνοια του κινδύνου.

Η συνθηκολόγηση του Ιουλίου ήταν μια εύγλωττη συγγνώμη. Δυστυχώς για τη Ν.Δ και το ΠΑΣΟΚ, οι πολίτες την δέχθηκαν και έδωσαν μια δεύτερη ευκαιρία τον Σεπτέμβριο.